

MÉHES KÁROLY

NÉHÁNY TESTTÖREDÉK

Feketezöld szobában
 milyen lehet az álma?
 A plafon fénykévéi
 mit szabdalnak szét?
 A sötét befut szemhéj|a
 alá is, mint bőréhez rég a
 másik bőre. Van még
 a pupilla mélyén emlék?
 Vagy csak foszló takaró.,
 és alvó, föl nem ébredő?

(Nyár)

Ciripelő hold hívogat
 néhányan rászánják magukat
 s elindulnak lassan arra
 mert *tényleg van* arca

(Fénykép)

Aki szépen állt, még
 most is mosolyoghat.
 Aki ficergett, sietett,
 mert türelmetlen élő
 volt, annak arca
 elmosódott. A barna
 égen nap és néhány felhő.
 Sehoh a Teremtő.

Hogy van-e vége,
 minek eleje lett.
 Hogy az arc nem
 vész el csak átalakul

Az út kék-poros.
 Ki árokszálon döglök meg,
 természetes halállal akár,
 annak édesmindegy,
 hogy az út amúgy végtelen
 és kék, mint a magasságos
 ég.
 Szája hűlten vigyorog,

arca örökre elfogyó
 holdja.
 * * *

Egy-egy szemcse,
 ahogy beakad, csikordul.
 Az arc félrecsúszik,
 felhősödve elkavarog.
 Aki tekintetével képes
 kilincset lenyomni,
 gondolatával bárhová
 bejuthat.
 Mintha márványlapokból
 lenne kirakva a levegő,
 szálak tekerőznek
 körben, egyre másolódnak.
 Ősz lesz, mint a csuda,
 afféle málló tekintetű,
 halkán roppanó.
 * * *

Búg a feje, mint a galamb.
 Az utolsó hajnalon, mikor
 kiszökik belőle az álom,
 a búgás száraz, hűvös
 károgásra vált.
 Sejtjeire esik szét a test,
 mikor kiszökik belőle
 az álom, e bonyolult
 élettani csacsckaság.

KELEMEN ZOLTÁN

A VODKAKIRÁLYFI REGGELI ÉNEKE

Szépek leszünk
 Hóharkály tolla szeli hajunkat
 A város kutyái elmenekülnek
 És száraz égbolt feszül majd fejünk fölé
 Meztelenül kéz a kézben a kertben
 Tigrisek és kígyók között
 Királynőm nyakának illatát érzem
 A lány fűnek áldozódunk
 Fehér vadlovaink betonpára alatt vágatnak
 Áradatuk bezúzza a hajnal kapuját